

—Kullen.

Bondeförbundet

Markaryds-bygden

Laholms Tidnings lokalredaktion, Markaryds Villagatan.
Redaktör: SVEN B. JOHNSON Tel. 153.

På lördag kväll

den 16 sept. kl. 20 inbjudes SLKF, BP och SLUS medlemmar till ord. möte hos lantbrukare Rickhard Kristensson, Exhult. Program: Mötesförhandlingar o. samkväm. Politiskt anförande kommer under kvällen att hållas av lantbrukare Nils Lindqvist, Ämot.
Alla hälsas hjärtligt välkomna.

Kommitterade.

MARKARYDS BIO

Fredag och lördag kl. 8 em.

KVINNAN GÖR MIG GALEN

med Curt Marell och Margareta Fahlén.

Barnfyllnaden.

Markaryds Bio

spelar på fredag och lördag

"Kvinnan gör mig galen" med

Curt Marell och Margareta Fahlén

En film fylld med många

överskningar, en festlig

farskavall där man har hjärtan

roligt. Filmen är barnvänlig.

Markaryds SLU-avd.

anordnar på lördag möte hos

lantbrukare Rickard Kristensson

i Exhult och till detta möte

har SLKF och BP inbjudits. Vi

väntar oss ett politiskt anförande

att hållas av lantbr. Nils Lind-

qvist, Ämot och i övrigt blir det

förhandlingar och samkväm.

Markaryds Bridgeklubb

håller i tisdags årsmöte under

ordförandeskap av förhållanden

Ernst af Klingenberg. Styrelsen

berättelse godkändes o. ansvars-

frihet beviljades. Det pågick. Å-

ret har medfört stora framgån-

gar för klubben som väl värdet

sig i ett flertal tävlingar. Täv-

lingsutbytet har varit intensi-

vare än tidigare.

Till ordförande omvaldes Ernst

af Klingenberg och till kassör om-

valdes bokhållare Gunnar Wolff.

Tagglider i VEINGE

fr.o.m. den 28 augusti 1950.

Ankommande tåg från

Halmstad 6.23

Halmstad 7.30

Halmstad 7.42

Halmstad 8.30

Halmstad 9.41

Halmstad 9.46

Halmstad 9.48

Halmstad 10.07

Halmstad 11.10

Halmstad 11.54

Halmstad 12.19

Halmstad 12.17

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Halmstad 12.19

Männerna på Olsnäsgråden

Av KARL WILLIAMS

Det dansade som en Aska, när

Olsnäsbonens bräda stövelsokor

klampade in i förtugan. En äldre

kvinnas, som satt vid ett bord

längs i stugan, fick plösslut

en nervös fart, när hon bjöds sig

djurens med överströmmande

na, som vippade med garnet och

knyckade sprött mot varandra.

Hon kastade en ängslig blick åt

sidan mot en lång, bredaxlad

man i tjugofemårsåldern, som

stod mitt på golvet med avvän-

tande blick och tröttningsfull

blick. — Ragnar, nu kommer

farsen. Det var någonting av

rädsla och vådan i hennes

röst och så sänkte hon åter blick

konst mot stickningen.

Ynglingen på golvet svarade

med en axelrykning och höll ö-

gonen riktade mot dörran, som

just nu slogs upp och smällde

igen som en stormflod.

Och där stod de nu mitt emot

varandra, Olsnäsbonen och hans

enda son.

Det var trevne präktiga kar-

lar. Stora, bredaxlade, blåögda

och hårda. Typen för svenskt

kraft och något av järn och

kärnför. Den kraftiga väkten.

Man kunde knappast se skillna-

den på de båda i utseendet, fast

den ene var sextio och den andre

tjugofem.

Så råk och spänstigt

och ungdomlig var den mynande

Olsnäsbonen. Det enda var so-

rens ungdomliga och ljusa hår

som skiljde honom från sin

frimodigt och trotsigt såg sig

omkring i rummet.

Eskil, Olsnäsbonen, tog ett

steg framåt i rummet och kasta-

de en hänförlig blick mot bordet.

— Ja, där du tittar mot det

hjälp, ja, det kan kanske behö-

vas, sade han.

Sedan satte han tummarna i

armhålen på de båda skinnväs-

tarna. — Tåget framgår till Varberg

om fem, så gör det och so-

nen och sade:

— Nå, Ragnar?

Ynglingen ritade upp sig en

smula, bjöde den kraftiga nacken

ett streck bakåt och stod avvak-

tande och tyst.

— Nå, pojke, svara, fortsatte

fadern. Ska vi, du och jag, hålla

tupeller inte?

— Visst ska vi hålla ihop, sade

sonen, om du så vill, förstås.

— Nå, skönt, du ger alltså tu-

sarna en smygande blick bort

till Sjönsletet och där förtu-

n till fång.

— Jag skall träffa Rut i kväll

och sedan beror det på dig och

mor, om jag skall behöva låtas

smuga eller inte, kom svaret,

lygnt och obehyttat.

Olsnäsbonen slog till ett hän-

fullt skrat.

— Mor, javist, ja. Men det är

händelsevis ja som bestämmer

den saken och nu har jag kallat

dig här för att få rent besked.

Möt din granne här du vill, du

kan till och med få ta bit hem-

men piga, men gifte i henne i

Olsnäsgråden får du inte, om du

vare så kär som en kloakrektor.

Det där med kärleken är bara

drängfasoner nu för tiden, och

när du roat dig tillräckligt med

hennes.

Som om bixten slagit ner i det

lilla fösterbordet sprittades det

så filosofiska yrd i rummet —

ett knytvislag så hastigt och

kraftigt att det stoppade orden i

faderns mun innan de var utslä-

dda. Och där stod ynglingen ännu

med knuten hand och blistrande

ögon.

— Det där var punkt, far, sade

han.

Det såg hotande ut ett ögon-

blick modern hade sprungit upp

med ett ängsligt utrop och den

fräktiga Olsnäsbonen tappade i

håpenheten målför. I nästa

ögonblick såg det ut som om far

och son skulle drabbas ihop. Den

gamle stod framträttad med

knutna händer och gnistrande

ögon, den unge hopstäl, kall och

avvakande i järnhårtröja. Så

lika var de varandra de båda

karlarna. Trotsigt bestämde, blå-

ögda och kalla.

Men med en ändrade den gam-

le taktik. Moderns slappades

och händerna sjönk ner mot si-

dorna. Bixten i fästerbordet

hade gjort honom betänksam.

Han kände sig själv och visste

att sonen var en samma farliga

virke. Bara det att sven sjöd

friskare i den unga stämman.

Bäst gå förtärligaste till väga,

om man skulle segra här, Eskil

är gånget sedan han lämnade

hemmet och begav sig hit upp.

Runt omkring skulptur lade

med timmerbjälkar uppstapade,

och marken var avröjd och pla-

nerad. Tiden hade varit ensam

här ute i vildmarken, men inte

en enda gång sedan uppträtt

hennes i stugan hade Ragnar

träffat sin far. En gång hade

han varit modern i all hemlig-

het, och då hade hon talat om,

att det var så sorgligt hemma.

Far gick där oyster och sluten

och talade sällan till någon. Och

han hade blivit en smula krogig,

sade hon, Ragnar stod just och

funderade på detta, och en suck

bröt ofrivilligt fram ur hans bre-

sta bröst. Men strax vilsade han

igen och sparkade undan brist-

erna efter elden och beredde

sig att gå ut till sitt arbete ända.

Just som han stod färdigt att

gå, öppnade dörran och en reslig

gest visade sig i öppningen.

Ragnar blev så hjälpen, att han

tog ett steg baklänges och blev

stående utan att yttra ett ljud.

Men när han sanat sig och sett,

den inträffade far, ryckte

han upp sig och det kom åter en

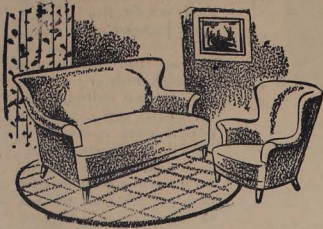
trotsig blick i de blå ögonen.

Rösta med bondeförbundets listor på söndag!

Möblerna

Ni alltid blir belåtna med, köper
man till lägsta priser i

Platsens största, 'väl sorterade möbelfärr,

som alltid har rikhaltigt urval i såväl Möbler som
Balatummattor, mjuka Mattor, Möbelyger, Gardiner,
Draperityger m. m.

Nya Möbelfärr

Tel. 373 LAHOLM Tel. 373

Kemikalieaffären och Bosättningsaffären

i KNÄRED

SPECIALA FFÄRERNA
med den största sorteringen.

ALB. E. JOHANSSON
Tel. 54 o. 160 KNÄRED.

Filtar, Täckor

BALATUMMATTOR. ALLT I SPECIERIER.

Agard Johansson

Tel. 34 KNÄRED Tel. 34

TEXTILBODEN

Göte Johansson

Tel. 37 KNÄRED Tel. 37

Nyheter för hösten i KOSTYMER, TRENCHCOATS
och KLÄNNINGSTYGER.

PRIMA VAROR. BILLIGA PRISER.

JACOBSSONS, Knäred

rekommenderar sin

SPECIERI, MANUFAKTUR- och JÄRNAFFÄR

Telefon 1.

VID VAL

av äggupekopare gäller det att göra jämförelse på en
hel årsleverans. Årsmedelpriset inklusive företagens
årsvinst blir de avgörande faktorerna.

Styrkan och förmånen att tillhöra en producent-
förening kan därför ej nog framhållas.

Äggproducenter! Välj ägghandelsorganisationen då
går alltid äggen den väg som leder till att gynna och
stödja Edra egna intressen och företag.

Önskar Ni bli direktansluten medlem — ring oss
gärna och vi skola ordna Edert medlemskap. Önskar
Ni lev. äggen till någon ägguppsamlingsplats ef-
terhär då först hos köpmannen om denne samlar för
oss.

Wallberga Äggförsäljningsförening

WALDA u. p. a.

Tel. 125

— Äggproducenternas eget företag —

Gynna L. T:s annonsörer

Valen då är lika viktiga som
ett val av riksdagsledamöter

Även vid landstings- och kommunalval har väljarna att ta
ställning till partiprogrammen

Även om årets valrörelse
är jämförelsevis lugn och
några större politiska strids-
frågor ej framförts i den-
samma synen, att löna av
samma allmänna politiska akti-
viteten, höstens val av lands-
tingsmän samt kommunal-,
stads- och kyrkofullmäktige
emotes med ett intresse, som
icke synes mindre än intres-
set för ett direkt val till
riksdagens andra kammare.
Men så är betydelsen av å-
rets val ingalunda mindre än
av ett andra kammarval —
landstingsmännen utse ju
ledamöter av riksdagens första
kammare och exempelvis i de
valda landstingsmän i vissa
valkretsar komma att under
år 1954 välja förstakammar-
ledamöter kommer årets
landstingsmannaval att öva
inflytande på riksdagens
sammansättning under en av-
sevärd tid framåt.

Att även de kommunala
valen emotes med stort in-
teresse är helt naturligt. Det
är första gången kommunal-
fullmäktige utses för de nya
storkommunerna. Då repre-
sentationen här till genom
sammanslagningarna framde-
les kommer att bli avsevärt
mindre i förhållande till folk-
mängden än tidigare, kom-
mer de direkt kommunalt
verksammas antal att min-
ska, vilket innebär att en
större arbetsbörda kommer
att fördelas på ett mindre
antal befattningshavare.

Skall den kommunala admi-
nistrationen och förvaltning-
en framdeles kunna utövas
av förtroendevalda befat-
tningshavare, vilket system —
där det kan genomföras —
har avsevärda fördelar fram-
för systemet med tjänstemän,
måste vid valen av fullmäkti-
ge och nämnder särskilt be-
aktas, att lämpliga personer,
som ha möjlighet att ägna
sig åt de omfattande arbets-
uppgifterna utses. Även så
måste tillägs att nödig för-
yngning sker och nya och un-
ga krafter skolas för kom-
mande uppgifter.

Landstingsvalen ske som
bekant alltid efter politiska
linjer och så är i regel fallet
även med de kommunala va-
len, även om de olika politi-
ska linjerna ej märks vid
ett gott kommunalt samar-
bete. Väljarna kunna således
icke undvika att även vid å-
rets val ta ställning till de o-

Richard Bengtsson

i Ränneslöv är landstings-
man och mångbetrodd kom-
munalman. Men först och
främst är han jordbrukare,
och detta betyder bl. a., att
han grundligt känner de
problem, som jordbruket har
att brottas med. I lands-
tinget, i kommunalfullmäkti-
get och andra institutioner
är han representant för bonde-
förbundet, och vid årets
landstingsval står han som
andra namn på en av BP:s
landstingslistor.

Han är en god representant
för den sydhalländska land-
brukaren. Detta betyder inte
bara att han besitter all den
yrkeskunskap, som kräves
av en modern jordbrukare.
Han är också väl insatt i
kommunala och andra sam-
hälleliga problem. Hans
ställningstagande till dessa
har alltid präglats av objek-
tivet och sanningen. Såsom
representant för bondeför-
bundet och såsom jordbruks-
re är det helt naturligt, att
han särskilt söker verka för
modernisering och jord-
bruksbefolkningen, men han
åtnjuter aktning och förtro-
ende även från andra grup-
per i samhället. För bonde-
förbundet är han en stor till-
gång. I sin artikel på denna
sida ger han en liten orien-
tering om vad valet på söndag
gäller.

lika partiernas program och
handlingar.

Landsbygdspartiet bonde-
förbundet har i handling vi-
sat sig föra en politik, som
syftar till att landsbygdens
folk får en med tätorternas i
skilda hänseenden jämförlig
ställning, och har med skär-

pa bekämpat de konstlade
skrankorna mellan stad och
land samt har genom sin
framstegsvänliga centerpo-
litik visat sig kunna över-
bygga politiska motsättnin-
gar, vilket icke är minst vik-
tigt i dagens labila läge.

Ränneslöv d. 11 sept. 1950.

Richard Bengtsson.

Vi kvinnor

får inte undanå oss våra
plikter som samhällsmedborge-
re, vi måste vakta, intressera
och varmhjärtat se på samhäl-
let och dess problem, sätta oss
in i dem och söka att bidra till
deras lyckliga lösning. Proble-
men har komplicerats och lös-
ningarna skiftat med åren, men
ansvaret finns fortfarande
kvar, ansvaret inte bara för
vår egen bygd och vår egen
tid utan för att vi åt framtiden
Sverige lämna ett arv,
som inte bara är oförminskat
utan också så mycket som
möjligt förmerat och förbät-
trat. Ansvaret för att vi rätt
förvaltar frihetens dyrbara
skatt — landets och personlig-
hetens. Ansvaret för att eko-
nomisk, kulturell och social
rättvisa icke saboteras, då det
gäller vissa grupper och yrken.
Än finns på vår svenska
landsbygd många väglösa byar,
många dåliga bostäder, många
långa vattenvägar och många
(Fort. å sid. 8)

KLÄNNINGSTYGER

för höstsången
inkomna.

Einar Johansson

Tel. 32

YSBY

Tel. 32

SKOTTORP

Strumpor och Underkläder, Sticktäcken och Filtar.
Linooleum-mattor, Tapeter, vackra mönster, billiga
priser.

ALLT I SPECIERIER. EXTRA GOTT KAFFE.

GUST. NILSSON

Tel. 4.

Tel. 4.

Båstads Mejeriförening

REKOMMENDERAR

sina förstklassiga mejeriprodukter.

Våxtorp-Hishults Jordbruksskassa

öppen den 1 och 15 i varje månad.

i Våxtorp: Lantmannaförenings kontor kl. 2—3 em.
i Hishult: Ernst Karlssons kl. 5—6 em.
(Om helgdag inträffar nämnda data är kassan öppen
påföljande söckendag).
Feviljar lån och betalar hö gsta gällande ränta å in-
sättningar.

PETTERSSONS

BAGERI & CONDITORI

REKOMMENDERAS

Beställningar av alla slags BAKVERK mottages.

Tel. 28

VÅXTORP.

Tel. 28

Bondeförbundet är ett centerparti

BONDEFÖRBUNDET bekämpar såväl socialistiskt
statstväng som storfinsliellt missbruk av näringsfri-
heten.

BONDEFÖRBUNDET bekämpar byråkrati och para-
grafvalde likväl som monopol och truster.

BONDEFÖRBUNDET vill åstadkomma ett mångsidi-
gare näringsliv för att bereda bättre och säkrare levnads-
villkor.

BONDEFÖRBUNDET vill föra en aktiv konjunktur-
politik som dämpar högkonjunkturen och möter depres-
sioner med effektiva åtgärder.

BONDEFÖRBUNDET vill värna religionen, rättsord-
ningen och svenska kulturarv.

BONDEFÖRBUNDET vill bevara de bärande grund-
satserna för vår medborgerliga frihet och vår folkliga
självstyrelse.

BONDEFÖRBUNDET menar, att en politik i denna
anda kan tillgodose medborgarnas berättigade krav på
både frihet och trygghet.

RÖSTA DEN 17 SEPTEMBER

för

FRIHET, RÄTTVISA, VALSTAND

med

BONDEFÖRBUNDET

Rösta med

LANDSBYGDSPARTIET
BONDEFÖRBUNDET

Jag hade rest den sextio mil långa vägen till den lilla vinterstadens för att träffa min onkel. Mina affärer befundo sig i ett högt miserabelt skick och jag hade gjort den dyrbara resan endast i den förhoppningen, att min enda släkting, den rike gamle onkeln, skulle låta beverka mig att lämna mig erforderlig hjälp. I ett brev kort underrättade jag alltså gubben om min ankomst till hotellet en bestämd dag, det var förresten en söndag, och samma dag såg jag av tåget vid den lilla stationen.

Att min onkel skulle vara mig till mötes hade jag naturligtvis aldrig väntat och brydde mig heller inte om det. Den gamle gubben hade aldrig visat mig någon större vänlighet, ehuru jag var den ende kvarlevande av hans anhöriga. Jag tog emellertid en bil till pensionatet, där onkel Leonard bodde och där jag själv telegrafiskt beställt rum.

Värddamen tog mycket älskvärt emot mig, visade mig ett trevligt och elegant rum samt utbredde sig om de nöjen, utflykter, scener, och väntade mig.

— Tyvärr, sade hon, ha vi i dag måst inställa en utflykt till en av de vackraste platserna här omkring, emedan en av våra gäster helt hastigt avlidit i natt. Det var en gammal enstöring, som alltid gått för sig själv, men det passande kräver ju att man tar hänsyn till en sådan händelse. Vi ha ingen kännedom om mannens anhöriga, varför vi meddelat den ende med vilken vi vet att mannen hade förbindelser, en advokat i Stockholm, om hans död.

— En gammal enstöring! utropade jag. Vad hette den döde? — Det var en rentier Leonard Grandell från Stockholm, en gammal —

— Men det är ju min onkel, som jag rest hit för att träffa. Är han död, när dog han?

Värddamen såg deltagande på mig på det sätt kvinnur brukar i dylika situationer.

— Åh, så sorgligt, sade hon; jag beklagar djupt. Ja, när han dog kan väl doktorn, som just nu är hos den döde upplysa om. Själva veta vi ingenting. Herr Grandell hade som vanligt sagt till om kaffe skulle bäras upp till honom kl. 8 på morgonen, men när tjänsteflickan i morse knackade på hans dörr fick hon inte svara inifrån. Efter att ha bultat av alla krafter underrättade hon mig, och vi, som kände gubbens korrekta och precisa vikor, anade genast att allt icke var som det borde vara. Med hjälp av ett par herar bland våra pensionärer öppnade vi den inifrån låsta dörren och fann herr Grandell liggande död i sin säng. Vi underrättade genast polisen och vår läkare — de äro fortfarande kvar uppe i det vindsrum, där herr Grandell bodde. Han var som sagt en enstöring och ville prompt ha det där rummet, ehuru vi hade mycket trevligare lediga.

— Jag måste gå upp till honom, sade jag.

Värddamen visade mig vägen upp för trappan, den första etagen och elegant, den andra smal och med knarrande steg. Tvärs över en mörk vind, där en taktelucka släppte in vinterkylan, gingo vi och kommo till ett rum, till vilket dörren stod halföppen.

Två min samtalade där inne och sågo överskådande på mig, när värddamen upplyste dem att jag var en släkting till den avlidne. Den ene mannen var förmodligen världens längsta blek fiskal i varje fall hade jag aldrig sett något så långa och

DEN LEENDE MANNEN

Novell av Gunnar Lindström

smalt i en stadsfiskaluniform. Den andre var doktorn, en gammal, rödlätt och av allt att döma godmodig man med ett par vita mustascher, som gävo honom ett fröyligt utseende.

Jag kastade en blick mot sängen och såg min onkels bleka och livlösa huvud mot kudden. Doktorn följde min blick och sade:

— Det var hjärtat, som var dåligt, och så tycks han ha tagit för stor dosis veronal. Läkaren gick fram till nattdukebordet och höll upp en tom flaska med påskriften 'Veronal'.

Stadsfiskalen gjorde mig en del frågor om min onkel och återkände mina svar, varefter vi allesammans gingo ned, sedan stadsfiskalen tilläagt värddamen att ombesörja att den döde omhändertogs.

Jag kan inte säga, att min onkels död beredde mig någon sorg. Han hade så länge jag mindes varit en snål och elak gammal gubbe, som girigt vakade över sin verkligt stora förmögenhet. Att jag var ende arvtagare till samma förmögenhet var ju heller, som man förstår, icke ägnat att framkalla sorgliga tankar. Men dagens upplevelser hade i varje fall tagit på mina nerver och jag gick omedelbart in på mitt rum och därakt ett par starka grogor.

Det var ju en hel massa saker som måste ombesörjas genom min släktings död; det skulle ordnas om likets transport till huvudstaden, där han skulle begravas i familjegraven, o. s. v. och jag såg mig därför tvungen att stanna några dagar på pensionatet.

Dagen efter kom advokaten från Stockholm, ditkallad av pensionatetsvärddammens meddelande. Håradshövding Julius Lenger presenterade sig som min onkels jurist och gode vän sedan många år. Det förvånade mig, att någon kunde tala om vänskap med min elake onkel, men jag antog att det var en vanlig affärsfras, som väl vänta de sin belöning vid bouppteckningen. Från första stund ingav min advokaten en obehaglig motvilja. Hans lilla runda kropp, feta, runda ansiktet med sina små plitande ögon, allt så enkelt som mig en underlig och oförklarlig avsky för mannen. Och framför allt var det hans leende. Det kunde göra mig galen

Vid de mest omotiverade tillfällen stack det fram, ett stilla, godmodigt och idiotiskt smil, som gjorde mig förevirrad och ibland nästan utom mig av något som mycket liknade raseri.

Men han var ju min onkels jurist och i egenskap av arvtagare måste jag ju hålla god min och så litet som möjligt visa vad jag tyckte om mannen.

Själv var han åkvarhållaren personifierad och tycktes ha fattat ett ofantligt intresse för mig. Långa stunder kunde han sitta och prata inne på mitt rum utan att märka eller låsas märka, att jag önskade honom att skogen. Var jag ute och strovade i trakten, kunde han plötsligt dyka upp bredvid mig, ta mig under armen och visa sitt fördömda leende. Han hade ett egendomligt ljudlöst sätt att komma och gå. Rätt vad det var, vid de mest omöjliga tillfällen kunde han uppenbara sig, alltid överraskande och när man minnet väntade det. Jag måste bekänna, att jag ibland nästan kände fruktan för den leende mannen.

Advokat Lenger bebadde på sin egen önskan samma rum, som min onkel haft. Jag kan då ibland känna, som om min gamle vän Grandells ande ännu svävade omkring i rummets, så de advokaten till mig, medan hans ansikte visade sitt avskyvärda smil. Han tröttnade aldrig på att tala om min onkels hastiga död. Åter och åter kom han tillbaka till dödsfallet, och på skämt gjorde han upp alla möjliga teorier om det, ibland lät han också, naturligtvis bara teoretiskt, påskina möjligheten av ett mord.

Detta ständiga tal om min släktings död irriterade och retade mig. Jag har redan förut sagt, att jag icke sörjde min morbror nämnvärt, men jag fann advokatens betedande oförstyrt och opassande. För övrigt började mina nerver bli angripliga, jag fick långa nattmaror, ligga vakna, och när jag slutligen slumrade in, plågades jag av obhyggliga drömmar. Med den största otålighet motsåg jag den dag då alla besvär skulle vara över och jag kunde rösa hem.

En kväll, dagen före min beslutade avresa hade den lille juristen genom en biljett bett mig komma upp på hans rum för ett samtal. Sanningen att säga hade

jag ingen lust att hörsamma uppmaningen, men då jag antog att samtalet gällde våra affärer, gick jag i alla fall upp.

Rummet var sig precis likt sedan den morgon, då min onkels död upptäckts, med undantag av att en hög skärm stod snett framför det ens hörnet. På ett rökbord fanns whisky, groggs och cigarrer, och advokaten bad mig leende taga plats i den ena av de båda skinnfåtöljerna.

Vi hade samtalat en smula om affärer, då den fördömda ad-

vakaten åter kom in på kapitlet om min onkels död.

— Tror ni, sade han med detta infernaliska leende, som kom mitt blod att koka, tror ni på möjligheten att en död kan meddela sig med de kvarlevande.

Jag fann ämnet obehagligt. — Spiritism, humbug, fjolligheter, sade jag kort.

Hans leende var orubbat.

— Ja, jag menar icke i spiritistisk mening, sade han och lade sitt leende ansikte mot mig. Men man kan tänka sig exem-

ETT MISSGREPP

Dora var en av dessa chics små flickor, som alltid se så eleganta ut, att det blott var helt naturligt, att Bill och Pete, två stora och grova gossar direkt från urskogarna i Brittiska Columbia, eller någon annan lika avlägsen plats, skulle båda falla tillfoga för hennes apparition.

Det var ej stor skillnad på dem, men Bill, som var en möjlighet den mest urskogsaktige av de två, skyndade till Petes förtrytelse i väg hem för att börja kapploppningen om henne. Bill kände sig nämligen så klumpig och tafatt i hennes sällskap, och han förstod, att han aldrig skulle kunna bedja en sådan graciel liten varelse gifta sig med en sådan tölp som han själv. Därför lät han sig några kostymer, som voro det sista i modeväg, tog danslektioner, manicerade sig och smorde in håret med brillant, tills det glänste lika mycket som hans naglar. Det var rena tortyren han undergick, men han kände att Dora var värd det, trots alla gläp-or från Pete, som sade, att han aldrig skulle göra sig till för någon flicka, nej, inte ens om det var en sådan liten petiska som Dora.

Uppmuntrad av sin glans tog Bill, för starkskjorta och doftande av brillant samt viss om framgång, Dora med sig till en liten undangömd restaurant och frände. Men Dora skakade på huvudet och visade sin vänstra hand, på vilken en diamant redan glästrade.

— Bill, sade hon. Jag har alltid längtat efter en verklig man — inte en av dessa putseade snobbar, som tillbringa sin tid med att dansa och klä sig som en samling tåfänga flappers. Du förstår, jag tyckte bäst om dig, innan du drog in i den sociala nöjesvirveln. Men Pete — han är ännu ej förstörd, och jag reser min väg med honom i nästa vecka.

Bill var så upprörd, att det riktigt krasade i starkskjortan, men det var förenat.

— Asch, sade han till sig själv litet senare och stirrade på sina vackra kostymer, vita resetter, silkestemper och annat. Vem hade trott, att kvinnan hade en sådan invecklad logik?

Och så vände han tillbaka till sina urskogar som en nedslagen, men klokare, om också — ensam man.

I HANDSKAFFÄREN

Hon hade aldrig tyckt om sådana här folkhopar, ty hon var egentligen blyg och tillbakadragen. Skulle hon någonsin få tillfälle att komma på en ballad med honom? Där han stod, elegant och mer efterökt än någonsin, medan flera flickor än vanligt omkringgav honom och ivrigt lyssnade till hans konversation, kunde hon ej tro, att han skulle lägga märke till henne.

Hon stod strax intill honom, tvekande och utan att våga hoppas på något; så möttes plötsligt deras blickar, och — under över alla undan — han lämnade den pladdrande skocken av

pelvis genom drömmar. Jag har nu legat i denna säng tre nätter, och varje natt har jag drömt detsamma. Jag skall berätta. I drömmen har jag sett er onkel ligga här i sängen och hört hur det knackat på dörren. Onkeln svarar: «kom in!» — ja, ni förstår allt som det skett i mina drömmar — och en man kommer in; en ung man (någonting i stil med er), som sätter sig på sängkanten hos den gamle. Och den unge mannen tar i smyg en alltför stor dosis veronal och lägger i vattengläaset på onkels nattduksbord. Därefter försvinner mannen, gubben dricker ur glaset och dör. Men i drömmen kunde jag också se hur mannen både kommit till rummet och därifrån. Han har rest från Stockholm, stigit av vid en station icke långt härifrån, åkt bil hit, klättrat upp för stegen till taket i genom luckan och utfört sitt mord. Därefter har han tagit samma väg tillbaka till den lilla stationen och först följande dag anlant hit. Om man nu undersöker hur verkligheten förhåller sig till drömmen och finner att den dödes arvtagare just löst biljett dagen före den bestämda resdagen och i övrigt förfarit som drömmen sagt, så den närbelägna stationen, måste man då icke tro på drömmar?

Jag reste mig, gripen av raseri inför detta vidriga leende framför mig.

— Jo, skrek jag utom mig, jag mördade den gamle girigboken, men ni skall icke triumfera däröver. Jag skall döda ett förbannat leende, ni smilande snok. Och med detta kastade jag mig över honom.

I samma ögonblick störtade skärmen omkull, två uniformklädda polismän rusade fram och i nästa sekund sutto ett par handklavar om mina händer.

vackra flickor och kom rakt mot henne.

Vad han så tilldragande ut! Hon beundrade honom i tveket ett öronblick, och hennes hjärta svallade av lycka. Han bjöde sig litet fram mot henne och såg djupt in i hennes ögon. De sågo båda så världsförvånade ut och hade glömt de andra flickorna. De voro blott medvetna om varandra.

Hennes huvud dunkade och hjärtat bultade vansinnigt. Hon hoppades att han ej skulle höra det. De talade dampat och med den glädje, som blott ömsesidig förståelse kan skänka. De kände, att de talade samma språk, de båda. Hur många andra män hade hon känt, som hade lyssnat till hennes mening med samma påtagliga ärlighet? Åh, de hade alla gått sin väg utan att förstå hennes hjärtas hemliga tankar, gått för att sedan glömma henne. Men denne man, åh, han skulle aldrig glömmas; han kände henne, och hon honom. Hon visste hans värde och skulle aldrig låta honom gå sin väg.

Och medan han allvarligt talade till henne, tycktes han glömma allt annat, tv han tog hennes lilla hand och snekte den ömt, medan han höll den i sina ögon. Detta ögonblick hade hon alltid drömt om, och hon hävade av tacksamhet och slähet.

Men allting måste få ett slut. Han släppte hennes hand, reste sig och sade i en artig, affärsmanlig ton:

— Den här handskmodellen är som skapt för er, min dam, och det gläder mig, att ni kom tillbaks efter ännu ett par. Skall jag skicka den, eller skall ni ta den med er?

